

rende Lovforslag, men jeg tror rigtignok tillige, at man maa give det ærede Medlem Ret i, at Regjeringen i en vis Forstand er meget heldig stillet ligeoverfor dette Lovforslag, idet Ministeren vistnok ikke vil lide noget væsentligt Savn, dersom det skulde vise sig at være forbundet med overveiende Vanskelighed at gennemføre Lovforslaget, som det foreligger, eller man ikke i Forening med den ærede Minister kunde komme til at give Forslaget en noget anden Form. Det er dette Hovedpunkt, jeg vil forsøge lidt nærmere at udvilde. Jeg tror nemlig, at Sagen stiller sig en lille Smule anderledes, end den ærede sidste Raler yttrede, om end Resultatet bliver det samme. Det ærede Medlem yttrede nemlig, at Ministeren kunde meget rolig se paa, at dette Lovforslag ikke gennemførtes, idet Ministeren allerede for Tiden har større Frihed i den hele Sags Behandling, end dette Lovforslag vil give ham, og han altsaa snarere vilde tabe end vinde ved Lovforslagets Vedtagelse, selv om det maatte blive vedtaget uforandret. Jeg tror nemlig, at man, naar jeg fraregner et ganske enkelt Punkt, nemlig Spørgsmaalet om fast Ansættelse som pensionsberettigede Embedsmænd i visse Stillinger — et Spørgsmaal, som forresten, hvis det iøvrigt egnede sig til Vedtagelse, ogsaa kunde bringes i Ordren paa Finansloven — maa sige, at det Karakteristiske ved nærværende Lovforslag er netop, at det giver ganske den samme Frihed, som Ministeren for Dieblisset har, men med den rigtignok meget væsentlige Forskjel, at Rigsdagen derved for bestandig — det vil jo naturligvis sige, indtil en ny Lov udkommer — fraskriver sig en hvilken som helst Indflydelse paa de forskellige Forholds Ordning, om hvilke der her er Spørgsmaal, og saa villig jeg end er til at rette mig efter den ærede Minister, naar han bestemmer siger, at for Tiden kan nærmere legislative Bestemmelser ikke hensigtsmæssig gives, tror jeg dog paa den anden Side, at det ikke med Billighed kan fordres af Rigsdagen, at den uden Nødvendighed skal fraskrive sig enhver Afgang til nogen som helst legislativ Medvirkning ved alle de Forhold, der omhandles her i Loven. Det er meget muligt, at nogle Forhold, som her berøres, egne sig til i en lang, lang Arrække at være fastslaaede; men jeg tror ikke, man kan sige, at alle de Forhold, her ere berørte, ere af den Art, at det er rigtigt for en aldeles ubestemmelig Tid at ville fraskrive Rigsdagen al den Indflydelse, der har Hjemmel i Lovgivningens sædvanlige Grundsetninger og de finansielle Regler og Bestagter, som i Øvrigt gjælde. Dersom man altsaa skulde nærmere ind paa at vedtage en endelig Lov, tror jeg, at der var en naturlig Opfordring til i Forening med den ærede Minister at undersøge, om dog ikke visse Punkter kunne være Gjenstand for en legislativ Afgjørelse. Er den ærede Minister af den meget bestemte Mening, at det er for tidligt, skal jeg visstnok ikke være utaalmodig; jeg tror, at

Andre maasse ville være mere utaalmodige, og jeg kan i og for sig ikke finde det unaturligt, at der ligeover for den eiendommelige, ubstrakte Myndighed, Regjeringen og navnlig den ærede Minister har for Dieblisset i disse Sager, fra nogle Sider næres et Ønske om at komme til en Ordning. Men jeg deler ikke denne Utaalmodighed, og jeg kan overmaade godt vente; men med mindre den ærede Minister kan fremføre ganske særlige Argumenter, kan jeg derimod vanskeligt deltage i at gennemføre en Lov, der ganske vist kun gjælder „indtil videre“, men dog vil være Lov til en ubestemmelig Termin og altsaa for en ubestemmelig Tid vil fraskrive Rigsdagen Indflydelse paa Forhold, der egne sig til Medvirkning fra Rigsdagens Side; thi lad mig sige i Forbigaaende, at vel indeholder Loven en Revisionsbestemmelse, men det er jo givet, at, naar man ikke enes om en ny Lov, bliver den ældre bestaaende. Naar jeg nu undersøger de enkelte Paragrafer lidt nærmere, vil det ved enhver enkelt vise sig, om det vil være et Savn for Ministeren, naar Loven ikke vedtages i den nærværende Form, og paa den anden Side, om man dog ikke, naar man overhovedet kommer ind paa dette Forhold, maa ønske, at det da maa blive behandlet noget anderledes. Dette gjælder især med Hensyn til de følgende Paragrafer, hvorimod det, jeg vil sige om § 1, er af en noget anden Art. Naar det nemlig hedder i § 1: Den umiddelbare Bestyrelse af de danske Statsbaner udøves af en af Kongen udnævnt Direktør, hvis Myndighed fastsættes af Indenrigsministeren. „“, tror jeg at det er ønskeligt, at det Forhold, der her er Spørgsmaal om — jeg ser for mit Bekomende ganske bort fra Spørgsmaalet om kongelig Ansættelse eller ikke — blev udtalt paa en noget klarere Maade. Jeg tror ikke at tage feil, naar jeg forudsætter, at det, der her er Tale om, er en Driftsbestyrer, som skal have sin Bopæl paa et andet Sted end Kjøbenhavn, i Centrum af Driften; jeg vil slet ikke sige, at det bestemt skal være i Aarhus, men det skal være en lokal Bestyrer, som bor i Centrum for Sernbanerne, og som altsaa skal være underordnet Ministeren tillige med den denne nærmest staaende Embedsmænd, være sig en Generaldirektør eller en Departementschef. Som Ordene ere affattede, er der imidlertid Intet til Hinder for, at der i Forhold til denne Paragraf bliver ansat en Statsbanedirektør, der ganske som en Departementschef har Bolig her i Kjøbenhavn og har Kontor i Ministeriet. Det er nu vistnok paa ingen Maade Meningen, men jeg tror, at denne maatte udtrykkes noget tydeligere; Udtrykket „den umiddelbare Bestyrelse“ betegner neppe ganske korrekt Lanken, idet der jo nærmest er tænkt paa — jeg vil heller ikke paasta, at dette er et adækvat Udtryk — selve Driftsbestyrelsen, hvorimod Ministeren forbeholder sig selv den ledende Overbestyrelse. Hvad denne angaar, tillader jeg mig ved denne Leilig-